

אבישי,

חלפו עשר שנים מאז עזבת אותנו, וזיכרוןך חי בי תמיד.

נפגשנו לראשונה כאשר נרשמנו לחוג להיסטוריה באוניברסיטה העברית, ומיד מצאנו שפה משותפת. מאז החברות בינינו התפתחה והתחזקה. היה בינינו הרבה מן המשותף: אהבה ללימוד ולקריאה, העניין הרב בהיסטוריה, ההנאה מספורט וממוסיקה, דעות והשקפת עולם משותפת. אני זוכר את שיחותינו, את החלפת הדעות וניסיונות החיים, וגם את פגישותינו האחרונות.

לאחר מעשה ניסיתי לשחזר האם היו בשיחותינו רמזים או סימנים לאשר עבר עליך, אך גם אם היו לא הייתי יכול לגלות אותם או להבינם אלא בדיעבד.

מעבר לצער העמוק, חשתי כעס, אכזבה ותחושה של החמצה. חשבתי שאילו היית משתף אותי במשהו מן המשבר שעבר עליך, אולי הייתי יכול לעזור בדרך כלשהי, שכן גם אני חוויתי בעבר משברים נפשיים לא פשוטים. לעולם לא נדע.

למדתי שוב פעם על מגבלות הקשר האנושי, על הבדידות ועד כמה לעתים קצרה ידינו מלהושיע.

אני מנסה לדמיין איפה היית היום בחיך אם היית כאן. מהיכרותי אתך אני יכול לחשוב רק על דברים טובים. אדם כמוך יכול היה לעשות וליצור רק טוב בעולם שלנו. וכל אדם כזה שאיננו כאן חסר, חסר מאד.

אני חושב שהיית רוצה שנמשיך בחיינו, שנתקדם, ניצור ונביא אושר לאחרים ולעצמנו.

יותר מכל לבי עם בני משפחתך הקרובים ובמיוחד הוריך. להם אתה חסר יותר מכולם. אני מאחל להם רק טוב, שידעו אהבה, אושר ובריאות ככל שניתן. מהיכרותי אתך, גם כאשר הלכת בדרכך, אני חשוב שציווית להם את החיים ואת מה שאני מייחל להם.

יהי זכרך ברוך,

אילן מירון